გუნდი დაძლევს კრიზისს

თბილისი. “ლოკომოტივის” სტადიონი. 24 ივლისი.

“დინამო” (თბილისი) _ “კაირატი” (ალმა-ატა) _ 0:0.

“დინამო”: გოგია, ძოძუაშვილი, ჭელიძე, ებრალიძე, ხინჩაგაშვილი, გავაშელი, პეტრიაშვილი, ასათიანი (მჭედლიშვილი), გუცაევი, რეხვიაშვილი, ყიფიანი.

“ყაირათი”: ორდაბაევი, დიშლენკო, კრუგლიხინი, ბაიშაკოვი, აილბაევი, მიხაილინი, მარკინი, მაქსიმოვი (კატკოვი), ოსიანინი, ჩებოტარიოვი (პიუნოვსკი), მატვეევი.

მსაჯი: ვ. სამუკსენკოვი (მოსკოვი).

დუბლიორები _ 3:1 “ყაირათის” სასარგებლოდ.

თბილისის “დინამოს” ახლანდელი თამაში, მისი შედეგები ბოლო მატჩებში გულშემატკივართა სამართლიან საყვედურს და შეშფოთებას იწვევს. რედაქციაში კვლავ და კვლავ მოდის წერილები შეკითხვით _ რაშია საქმე, რატომ მოუკლო ასე უცებ და მოულოდნელად გუნდმა თამაშს, ასე ერთი ხელის მოსმით რატომ კარგავს დაძაბულ ბრძოლებში მონაპოვარს?

მართლაც, შესანიშნავად აღებული სტარტის შემდეგ (13 ქულა 16-დან) თბილისელებმა მკვეთრად დათმეს ლიდერის პოზიციები. კერძოდ, ბოლო ოთხ მატჩში გუნდმა მხოლოდ 2 ქულა აიღო. ასეთი დანაკარგი, ცხადია, მძიმე კვალს ამჩნევს გუნდის სატურნირო მდგომარეობას.

მაგრამ შევადაროთ თბილისელთა წლევანდელი მაჩვენებლები შარშანდელს. შარშან, საერთოდ მძიმე მდგომარეობაში ვიყავით (“დინამო” VIII და XII ადგილებზეც კი იყო). 15 ტურის შემდეგ ჩვენს გუნდს 18 ქულა ჰქონდა და VI ადგილი ეკავა, ხოლო შემდეგ საუცხოოდ ჩაატარა მეორე წრის მატჩები და საბოლოოდ საპრიზო ადგილიც მოიპოვა.

შუა სეზონში კრიზისი ამჟამადაც გამეორდა და სწორედ ახლა საჭიროა მთელი ძალების მობილიზება, სრული შესაძლებლობით ბრძოლა, რათა კოლექტივმა რაც შეიძლება მოკლე დროში დაძლიოს ეს კრიზისი, თავი დააღწიოს წარუმატებლობათა პერიოდს და დროზე გამოასწოროს მდგომარეობა. თბილისის “დინამოს” ხელმძღვანელობამ, მისმა თითოეულმა წევრმა საფუძვლიანი ანალიზით უნდა მიაგნონ მარცხის მიზეზებს, გამოასწორონ ისინი. ღრმად გვწამს, რომ კოლექტივი კვლავ დაიბრუნებს თავის ძალას.

ბოლოს და ბოლოს, რა პერსპექტივები გვაქვს ახლა? 19 ქულით გუნდი IV ადგილზეა და სულ 4 ქულით ჩამორჩება ლიდერს _ “ზარიას”. ჩვენს წინ ორი გუნდია _ “არარატი” და ცსკა, მაგრამ მათ თითო ქულით მეტი აქვთ დაკარგული, ესე იგი, თუ დინამოელებმა გამოიჩინეს ნებისყოფის სიმტკიცე, გამოძებნეს საერთო ენა, არ დაყარეს ფარ-ხმალი, კვლავ აღიდგინეს უწინდელი სპორტული ფორმა, მათ სრული შესაძლებლობა აქვთ, რომ კვლავ ცხრილის სათავეში დაიმკვიდრონ ადგილი.

ყველაფერი ეს რეალური პერსპექტივაა, მისი საქმედ ქცევა გუნდის მოთამაშეთა უპირველეს მოვალეობას წარმოადგენს.

განვლილი მატჩი “ყაირათთან”, რომელიც ჩემპიონატის აუტსაიდერთა შორისაა და ამიტომ გაორმაგებული ძალით იბრძვის უმაღლეს ლიგაში ადგილის შესანარჩუნებლად, ძალიან მძიმე გამოდგა. თბილისელებმა დაკარგეს კიდევ ერთი ძვირფასი ქულა და რაც მთავარია, ვერ გვიჩვენეს ის კლასი, ის სიძლიერე, რომელსაც მათგან მოველით. გუნდის წამყვანი მოთამაშეები აშკარად არ არიან ფორმაში, ზოგიერთმა, უბრალოდ ელემენტარულად სუსტად ითამაშა (პეტრიაშვილი, გუცაევი, მჭედლიშვილი). გუნდმა ისე დაამთავრა ტაიმი, რომ, ტერიტორიული უპირატესობის მიუხედავად, არსებითად ვერ შეძლო რეალური ხიფათის შექმნა მეტოქის კართან, ალმა-ატელებმა კი რამდენიმე ძალიან მწვავე კონტრშეტევა განახორციელეს.

მიუხედავად უხეირო თამაშისა, დინემოელებს მაინც შეეძლოთ გამარჯვების მოპოვება. მატჩის დასასრულს ორდაბაევმა ყიფიანის, ებრალიძისა და გავაშელისგან აიღო წარმოუდგენლად ძნელი ბურთები. მან აშკარად გადაარჩინა თავისი გუნდი წაგებას.

დაბოლოს, გვინდა აღვნიშნოთ ვ. სამუსენკოვის არაკვალიფიციური, სუსტი მსაჯობა. მთელ რიგ სიტუაციებში მან ვერ გამოიჩინა საჭირო პრინციპულობა და გამბედაობა.

რ. ქორიძე.
“ლელო”, 26 ივლისი, 1972 წ.